

ЛАРА КРОФТ
као

ПЉАЧКАШ
ГРОБНИЦА

1.

Лос Аламос, Нови Мексико, период Другог светског рата. Врео пустињски ваздух немилосрдно пржи, и као да ништа осим змија и инсеката не може да издржи на ужареном песку. Влада Сједињених Држава још једном се спрема за пробу нуклеарне бомбе. Овај паклени полигон као да је створен за тестирање најмоћнијег оружја у историји.

Одбројавање до почетка. И оно мало живог света притајило се осећајући да се нешто спрема. Одједном, сила нуклеарне експлозије подиже облак прашине и шири га километрима унаоколо. Међутим, експлозија је открила још нешто осим песка. На удаљености од неколико километара, један диск се забата у земљу откривши сада отпечаћен контејнер на месту експлозије. Кроз облак прашине, унутар отвореног контејнера, назире се силуета жене.

*

“Још један обичан дан...” Та мисао је често пролазила кроз Ларину главу у последње време. Тако се и овог пута, посматрајући кроз прозор запитала колико јој све ово вреди. Ево је и сад, у библиотеци на спрату своје виле, окружена свакојаким књигама и енциклопедијама, па ипак, ништа више не може да задовољи њен немирни дух.

Ларин живот као да је истргнут из корица најузбудљивијих авантуристичких романа. Мада, њено порекло то није обећавало. Ђерка лорда Хенсингли Крофта, још као мала је одступала од идеалног живота у главама својих родитеља. Од малена је имала приватно школовање, а онда је похађала најелитнију школу за девојчице у Вимблдону. Окружена вештачком идилом аристократије, тениса и батлера, њеном бићу је било потребно нешто више. Такав дух је и наследила од оца, који је дуго посећивао значајна археолошка места у Јордану, Египту и Јужној Америци. Зато је добила очеву наклоност, да уместо у нову школу, оде на пут у Камбоџу,

као ученик уваженог професора археолога, Вернера фон Кроја.

Међутим, та експедиција се завршила трагично, па је по повратку у Енглеску Лара послата на даље школовање у Шкотску, а затим и у Швајцарску. 1989. године по завршетку школовања, лејди Крофт је одлучила да проведе одмор на Хималајима. Међутим, на повратку кући њен авион се срушио дубоко у срцу Хималаја. Једини преживели, Лара Крофт, научила је како да опстане пратећи свој инстинкт. И када је две недеље касније стигла у једно хималајско село, схватила је да јој је то искуство отворило нове хоризонте и нов поглед на живот.

Вративши се у Енглеску, Лара је одлучила да се одупре клаустрофобичној атмосфери високе класе која ју је непрестано гушила, јер је схватила да је најсрећнија када путује сама. Такав стил није одговарао њеним родитељима, који су већ испланирали њену удају за ерла од Ферингдона. Због тога је Лара већ млада остала без наклоности својих родитеља, који су се одрекли свог сродства са њом.

Наредне године Лара је провела проучавајући археологију и античке цивилизације. Сарађивала је са многим универзитетима у Енглеској, стекла репутацију бескомпромисног археолога, овладала разним вештинама, од употребе ватреног оружја и борилачких вештина, до управљања хеликоптером. А сада се налази на раскршћу, када јој теоријско знање више не може заменити практично.

Окружена мноштвом књига, Лара и даље тражи сврху ове виле. Уосталом, она ју је наследила од прабабе, која је постала њен добротвор када су је се родитељи одрекли. Сама вила је изграђена у Викторијанском стилу у 17. веку, и налази се у Сурију, јужно од Лондона. Обухвата велики посед, а испред виле се налази двориште са дивним вртом и фонтаном у центру. Идиличну слику нарушава само Ларин верни мотор, Нортон Стритфајтер, паркиран испред. Овде је често долазила и проналазила уточиште, па ипак, тек ове 1996. године је одлучила да се пресели овамо. Ово је једини кутак у коме се Лара заиста осећа својом. Библиотека није велика, али је по њеном укусу. У средини собе се налази камин, а у углу неискоришћен билијарски сто. Једини излаз из ове собе кратким степеницама води у музичку собу, у којој се

клавир и харфа једва примећују од огромног плавог гимнастичарског душека простртог скоро преко целе собе.

Из музичке собе излаз води у ходник који полукружно обухвата главни хол. На средини ходника налазе се степенице које се рачвају у облику слова П и воде надоле, право у хол. На средини хола се и даље налазе многобројне кутије са Лариним стварима које још није распаковала, а које не умањују грандиозан изглед Викторијанског хола који са једне стране води изван, а са друге кроз два кратка тунела у унутрашњост куће. Иза тих тунела се налази велика просторија која је некада била балска дворана, али коју је Лара претворила у приватну теретану. На другом крају теретане, између две статуе витезова, налази се још један пролаз. Од улаза, кратке степенице воде до два четвртаста стуба са великом жардињером цвећа између, а иза којих се открива велика соба са базеном, која је украшена разним митолошким мотивима, од врха зидова, до дна базена. Сама соба је прекривена стакленим кровом, који омогућује право уживање у природном амбијенту.

Муклу тишину празне виле разбија само звоно на вратима.

- Винстоне!... Винстоне!... Ма где је тај батлер!?

Нервозно, али задовољна што је ипак нешто прекинуло њено размишљање, Лара се упути ка вратима. Иза њих је чекао поштар са писмом у руци.

- Добардан, госпођице. Писмо за Вас... Потпишите овде - показа на дну формулара. - Хвала.

Не чекајући, Лара је отворила писмо. "Колекционар", помисли она.

Ништа необично за Лару. Од када су се родитељи одрекли ње, посветила се писању како би финансирала своја путовања. Постала је позната по писању путописа и детаљних дневника својих путовања. Путовала је широм света под покровитељством институција, или приватних колекционара, прикупљајући вредне артефакте. Па тако и овај пут, сасвим обичан писмени упит за обављање "прљавог" посла. Једино необично је било то што би за информативан разговор морала да иде у Калкуту!

Али ништа није необично за особу авантуристичког духа, као што је Лара. С обзиром на плаћене трошкове за боравак у Индији, понуда изгледа примамљиво. "Можда посао буде занимљив" помисли.

*

Мрачно предворје хотела Империјал у Калкути верно осликава динамику Лариног боравка у Индији. Седећи у углу, прелистава часопис под називом "Авантуриста", на чијој насловној страни стоји наслов "Лара изгазила Велико Стопало" - једна од њених претходних публикација.

Необријани човек плаве косе, у црвеној фланелној кошуљи и избледелим плавим фармерицама, прилази јој и пита развученим тексашким акцентом - Шта човек треба да уради да би ти привукао пажњу?

- Тешко је рећи, али теби изгледа добро иде - она одговара њеним извештаченим британским акцентом.

- Одлично! Мада, нисам ја тај који те жели.

- Не? - Лара подиже обрву заинтригирано, и човек јој стави лаптоп испред ње на чијем екрану се појави једна жена плаве косе.

- Неее! Госпођица Џеклин Натла те тражи. Из Натла Технолоџиза. Знаш, творац свих светлих и лепих ствари - рече саркастично се смејући. Жена на екрану очигледно није толико расположена.

- Зачепаи, Ларсоне! - рече.

Ларсон се повуче као пас са подвијеним репом.

- Напари очи овим - рече Натла бацајући гомилу зелених новчаница у ваздух - Како се ово чини твом новчанику?

- Жао ми је - одговори Лара неимпресионирана - Ја играм само због спорта.

- Онда ће ти се свидети велики парк: Перу. Пространи планински венци, стрми ледени зидови, стеновите литице, дивљи ветрови... и само једна тричарија: прастари артефакт мистичних моћи, закопан у неоткривеној гробници Квалопека. То је мој интерес. Можеш да кренеш сутра - рече питајући је подругљиво - Јеси ли заузета... сутра?

Лари се измами осмех.

Снежни врхови Анда издижу се огромним пространством коме нема краја, док међава неуморно покушава да спречи две силуете на путу ка свом циљу. Од разговора са Натлом у Калкути, до доласка у Перу само дан касније, Лари су неке ствари изгледале сумњиве. Како је Натла могла да зна нешто о чему ниједан археолог није био обавештен? Зашто је морала да прихвати пут тако брзо, о коме ништа не зна? После целодневног лета од Калкуте до Лиме, Лара је имала само неколико сати одмора, пре него што је села у други авион за Куско, у источном Перуу. Одатле је, већ наредни дан, туристичким возилом стигла до Мачу Пикчуа, велелепног града, утврђења Инка. Међутим, планинама окружен пусти град, није био њена дестинација. Ту је упознала свог водича, који је требао да је спроведе долином реке Урубамба, до двадесет километара удаљеног места, велом тајне обавијеног последњег уточишта Инка.

Сада, док се тешком муком пробија кроз међаву, Лари је само једна мисао у глави - како да безбедно стигне на циљ. Најзад, после вишечасовног успињања преко снегом прекривеног платоа, перуански водич јој показа на нешто што је личило на огромна камена врата, изнад којих су били уклесани непознати знаци. Лара је имала прецизне инструкције како да стигне на своје одредиште, тако да је знала шта треба да уради. Закачивши куку за избочину изнад врата, Лара се попела и притиском на једном од знакова омогућила да се велика врата полако отворе. Из мрачног улаза назире се пар очију, а затим и други, и одмах искочи чопор вукова, устремивши се на водича. Једино што је преостало Лари, било је да се уз помоћ своја два пиштоља, без којих не иде на своја путовања, отараси вукова. Али сувише касно за водича. Сабравши се, одлучила је да сама настави и уради посао који мора.

Велика камена врата затварала су улаз у пећине, које су се надовезивале једна на другу. Окружена сивилом зидова пећине, Лара је кренула јединим могућим путем, право напред, пратећи трагове малопређашњих вукова. Понегде, на врху пећина, налазили су се отвори, који су

омогућавали пробијање светла, дајући готово неприродан амбијент. Мало напред, пећина је скретала удесно, а затим улево нагоре. Ширила се у велику одају, у којој осим узнемирених слепих мишева, није било ничега. Одаја је, на свом крају нагло пропала надоле кроз мали отвор, обраслим маховином, и Лара се упути тамо.

Узани тунел је водио право до огромне одаје, са плитком провалијом, преко које су до излаза на другом крају водила два дрвена моста, која су гарантовала да је на правом путу. Иза пролаза се налазила још једна одаја, обрасла маховином, са јамом у средини. Амбијент је све мање личио на природни, а све више као да је неко ту живео. Право напред налазила су се два камена стуба, између којих су кратке степенице водиле надоле. Иза њих се крила још једна одаја, са знатно бујнијом вегетацијом него до сад. На другом крају одаје, степенице су водиле нагоре, кроз очигледно вештачки начињен пролаз. Узана пећина је даље водила напред, па улево према благом узвишењу, које се завршавало јамом - јединим могућим пролазом.

Када је пропала, Лара је схватила да се налази у дугачкој одаји, која се протезала у полукруг, а која се са својих унутрашњих страна завршавала оштром косином водећи надоле у некакав ходник. Изгледало је као да је ходник прилаз начињен нечему. На једном крају се налазила мала дрвена капија, а на другом велика камена врата, делимично затворена. Иза њих се налазио кратак, високи тунел, на чијем крају су стајала још једна врата, оронула и готово порушена.

Иза њих се крило оно што је Лара тражила - Вилкабамба. Последње уточиште Инка из 16. века, овај град је био обавијен велом тајне стотинама година. Истина, археолог заслужан за откриће Мачу Пикчуа је открио и рушевине Вилкабамбе, али им није придавао значај. Тек пре две године овом граду је придат значај који заслужује, када су и почела активна ископавања. Међутим, овај део града је очигледно био непознат свима осим Натли, Ларином послодавцу. Испред Ларе се простирала мрежа кућица и пећина у виду четвороугла, у чијем центру је била јама која је личила на празан базен. За Лару је било задивљујуће то што је прва која је крочила овде у последњих 500 година. Читаво насеље се налазило дубоко у пећинама, а у кућицама су се могле наћи ствари, непромењиве од када је град напуштен, од глинеог

посуђа до распаднуте одеће и лежаљки, као и мумифицирана тела људи и животиња. Централна структура, која личи на базен, очигледно је имала значајну функцију. Кроз њено дно се простирао дубок тунел, који се рачвао у два правца.

Ларине инструкције су се овде завршавале, тако да је сада морала да се ослони на своју мудрост и инстинкт. Одлучила је да уђе у једну грађевину, која се од осталих издвајала величином. Унутрашњи зидови су били тамни, прекривени мотивима лобања. Кратак ходник је водио у наредну собу, у којој је осим глиненог посуђа, Лара открила и малу фигурицу, златног идола.

Изашавши из куће, Лара се упутила ка једним вратима која су личила на некакву капију. Иза њих се крио ходник великих димензија, који је водио право на грађевину уклесану у стену, која је изгледала као палата. Састојала се из два колосална стуба, између којих се налазила знатно мања структура, украшена мотивима Инка и прекривена црвеним кровом необичног изгледа. Имала је троја врата, а само су лева била отворена.

Иза њих је ходник са степеницама водио навише, на чијем крају се налазила некаква полука. Не двоумећи се, Лара је повукла полуку, а споља се зачуо потмуо звук. Када је сишла, приметила је да су се десна врата отворила. Ходник иза њих је такође водио навише, са још једном полуком на крају. Ова полука је отворила централна врата. Дугачак ходник, који је водио право напред, завршавао се металном капијом. Лари није било тешко да разбије оронулу капију, иза које се у пуном сјају приказала унутрашњост палате Инка. У средини је био базен до пола пун водом, око кога су се налазила два нивоа одаја украшених претежно црвеном и жутом бојом. Оно што је Лари упало у очи су била тешка метална врата на другом крају палате, преко базена, која су имала на себи слику идола, истог оног који је малопре нашла у насељу. "Зар је могуће да овај комад злата служи као кључ?" помислила је. Једини начин је био да стави статуицу у врата. Одмах затим, зачуо се груб звук, и врата су се отворила.

Пролаз који је очигледно представљао задњи излаз зграде био је узан, и скретао је улево. На његовом крају открила се пећина, са потоком понорницом, који је текао са леве на десну страну. Ларину пажњу је привукла тутњава која је долазила са десне стране. Недалеко одатле, поток се сурвавао у дубоку провалију. Поред водопада

постојале су стене које су изгледале као степенице и водиле надоле. На другом крају потока, на почетку његовог тока, налазио се дрвени мостић који је водио до удубљења у стени, на чијем зиду се налазио примитиван механизам са зупцима и полугом на крају. Али, један зубац је недостајао, па је његова сврха остала тајна за Лару.

Одлучила је да крене стеновитим степеницама надоле у провалију. На њеном дну, водопад је стварао мало језеро, а река је даље истицала малим потоцима у свим правцима. На једном зиду налазио се отвор са оштрим стенама и камењем, крајње неприступачан, али и једини пролаз. Кратак, вијугав ходник водио је до места где се рачвао лево и десно, али у оба правца у ћорсокак. Једини пут је био навише, уз стрме стене, иза којих се назирало пролаз. На врху стене, Лару је узнемирило присуство скелета, који је лежао на почетку пролаза. Њему очигледно ту није било место. Пролаз је одмах падао и излазио у долину.

Многе ствари су изгледале нелогично када је Лара крочила из пећине. Бујна, тропска вегетација испуњавала је сваки кутак долине, а спаран ваздух је стварао осећај неиздрживости. На овако великој висини оваква вегетација не би требало да постоји. Како се кретала напред, наилазила је на још скелета разбацаних читавом долином.

Долина је на почетку започињала двома високим стенама, између којих су се налазили остаци дрвеног моста који их је спајао. Читава долина је била окружена стенама, са малим пећинама и водопадима. Убрзо затим, Лара је зачула туп ударац, па затим још један. Ударци су се наставили, а изгледало је да су све јачи, самим тим и све ближи. У том тренутку, Лару је запрепастила појава огромног тираносауруса, који се сјурио право према њој. Пиштољи нису могли да помогну, једино јој је преостало да бежи.

Велика долина је надаље скретала улево. Као да један диносаурус није био довољан, испред Ларе су се појавили раптори. Успела је да их избегне маневрима, и наставила да трчи напред. Долина се иза једног стеновитог лука завршавала код једне мале, камене грађевине. На измаку снаге, Лара је утрчала у зграду. Сасвим случајно, приметила је зубац на поду, исти као они на почетку потока. Само захваљујући својој спретности, покупила је зубац, истрчала из зграде и упутила се према узвишеном

отвору пећине са десне стране. Пећина је вијугаво водила према истом оном мосту, који је Лара срушеног опазила на улазу у долину. Једино што јој је преостало, скочила је и упутила се натраг према пећинама. Тек када се вратила у пећину, приметила је да диносауруси немају више интересовања за њу.

Тек сада је Лара схватила, ако се овде налазе вештачка клима и животиње које су давно изумрле, онда артефакт за којим трага заиста има велике моћи. Истим путем којим је дошла, Лара се вратила до водопада, а затим узводно до места где је пронашла механизам са зупцима. Поставивши недостајући зубац, повукла је полугу, а мало низводно зачуо се звук капије, која је покренувши се, променила ток води, која је сада наставила у другом правцу, дубоко унутар пећина. Одмах је приметила да буке водопада више нема, па је кренула поново у његовом правцу. На месту где се вода сливала, сада је стајао откривен улаз у пећину.

Узан ходник вијугаво је водио до велике просторије, офарбане у жуто и црвено и украшене разним мотивима. Очигледно је ово била права палата, али чему оволика тајновитост? Право напред се налазио тунел, који је водио навише и завршавао се металном капијом. Са леве стране просторије се налазио још један тунел који је био затворен са трима капијама, на којима су се налазиле слике људског лица, птице и Сунца. Супротно од тог тунела, са десне стране од улаза у палату налазио се једини отворен пролаз.

Пролаз је водио право на раскршће. Са три стране су се налазила три ходника, изнад којих су биле исте слике као на капијама. По Лариној логици, у сваком ходнику би требало да постоји механизам који отвара одговарајућу капију. Прво се запутила надесно, према ходнику са сликом лица изнад. Вијугави ходник водио је у малу собу, у којој није било ничега. Али не и за Ларино око. Фасада зида на једном месту је изгледала другачије. То су била скривена врата иза којих се налазио још један кратак ходник, са још једним скривеним вратима. Она су коначно водила до зида са полугом.

Потом се Лара упутила према ходнику са сликом птице, који се протезао улево у односу на пролаз којим је дошла. Он је водио у велику собу са мотивима птице на поду. На другом крају се налазила још једна полука. На крају се Лара запутила према трећем ходнику, са сликом Сунца. Скретао је улево, па удесно, да би се завршио у

дугуљастој соби са статуом, која је личила на малог златног идола. Насупрот статуе се налазила полуга.

Сада су три капије биле подигнуте, а иза њих се налазио ходник, који је скретао удесно. Настављао се у шири ходник, а он на степенице навише. Ходник са степеницама је скретао поново удесно, и право напред се налазио улаз у Квалопекову гробницу. На средини зида са леве стране, налазио се камени трон са скелетом у њему, који у десној руци држи скиптар, очигледно сам Квалопек. Са обе стране трона усправно су стајале две мумије, чувајући и у загробном животу свог владара. Гробница је била мрачна, а једино светло је долазило из центра, где се налазио сталак са чудним артефактом, прстенастог облика, који као да је лебдео у ваздуху. Крајња дестинација Лариног путовања, оно за шта је била плаћена. Али, чим га је узела у руке, нешто као да је нарушило хармонију гробнице, која је почела да се обрушава. Метална капија која је блокирала улаз у гробницу срушена је под навалом одрона, а Лара се затрчала низ ходник, право према улазу у палату, и истим путем којим је дошла, вратила се до места где је био водопад.

Као да јој није било довољно узбуђења, изненада испред ње иступи Ларсон, Натлин љубимац, са намером да је спречи да се врати. Чим је потегла пиштољ, Лара се устремила на њега, и после кратке борбе избила му пиштољ и бацила на земљу.

- Па... сада имаш моју потпуну пажњу! - обрати му се уперујући своје пиштоље у њега - Мада, нисам баш сигурна да ја имам твоју.

Ларсон јој одговори озлојеђено - О... стрпаћу те ја иза шталска врата, већ.

- Наравно - рече Лара осмехујући се.

- Ти и тај безвезни комад Скиона - настави Ларсон - Жарко желиш да га задржиш? Отпремићу ти га право...

- Чекај! - прекиде га Лара - Говоримо о овом артефакту?

- Наравно да говоримо о њему. Право у...

- Сачекај - поново га прекиде - Извини. Овај "комад", кажеш? Где је остатак?

- Госпођица Натла је послала Пјера Дипона по њега.

- А где је то?

- Ха! - надобудно се насмеја - Ниси довољно брза за њега.

- А, ти у ствари мислиш да ће ме овај разговор задржати?

Ларсон се унервози - Не знам куда га његове зечје ноге воде. Мораћеш да питаш госпођицу Натлу - рече саркастично.

Незаинтересован за даљу сарадњу, Ларсонов поглед склизну ка његовом пиштољу, и пошавши према њему, Лара му зада ударац ногом и онесвести га. Одлучна да сама нађе одговоре, рече му одлазећи - Хвала... Хоћу.

*

Зграда Натла Технолоџиза, касна је ноћ. Од када се вратила из Перуа, Лара жели да нађе одговоре на нека питања. Ово је место где ће сигурно пронаћи нешто. Попевши се на стаклени лифт на спољашњој страни зграде, Лара уз помоћ пламенобадача покушава да пресече челични кабл који држи лифт. Звучи ноћног саобраћаја пригушују Ларине активности. У тренутку пуцања кабла, контрагет на другом крају лифта почиње да пада, притом подижући Лару навише. Када је стигла до врха, Лара је пустила кабл и доскочила на кров, обасјан неонским натписом фирме. Проваливши у Натлину канцеларију, и претурајући по архиви, наишла је на једну књигу у кожном повезу која је представљала дневник католичког монаха из 16. века.

Сместивши се у Натлину столицу, Лара је отворила књигу и почела од једног пасуса испод кога се налазила скица Скиона, који је изгледао као Ларин: "Од када сам премештен у Лудорију Св. Фрање, муче ме нова искушења. Међу мојим браћама колају гласине да се испод нашег манастира налази гробница Тихокана, једног од три легендарна владара изгубљеног континента, Атлантиде, и да са њим лежи његов део атлантиског Скиона. Украс, подељен између три владара, који може да заузда огромну моћ. Моћ изван самог њеног творца. Прсти на ногама ми се зноје од саме помисли да он лежи близу моје смртне душе. Сваке ноћи се ослобађам ових фантазија, али то је прави тест."

Речи монаха још су одзвањале у Лариној глави, док се пењала уз планину, на чијем врху се налазио средњовековни манастир. После посете Натлиној канцеларији, Лара је мало истраживала о манастиру, који католички монах зове "Лудорија Св. Фрање", задужбини Фрање Асишког. Сам Фрања, који је по легенди једног дана чуо Божји глас, да се отисне у свет без ичега и да чини само добра дела, често је путовао у свету земљу, Јерусалим. На својим путовањима је у различитим деловима оснивао братства, и подизао манастире. Тако је и овде, у централној Турској, 40 км југозападно од Анкаре, подигао своју задужбину на једној планини. Лара, попевши се до оронулог манастира, и подигавши празну конзерву испред камп-шатора, очигледно Пјеровог, рече себи - Пјер, стенице једна.

Иза дрвених улазних врата, крила се унутрашњост малог манастира, који је изгледао потпуно напуштен. Кратак, широки ходник, настављао се на главну одају, у којој осим дрвених сандука, прекривених паучином, ничега није било. Право напред, налазила се мала просторија, вероватно олтар, такође празан.

Изненада, зачуо се пуцањ, и метак је прохујао поред Ларине главе. То је био Пјер, који, стајавши на делимично порушеном тавану, очигледно није био расположен да Лара пре њега стигне до закопане гробнице. Лара, узвративши палбом, натера Пјера да побегне кроз мала врата на тавану. Сада јој је преостало да се упусти у трку за Скионом. Уз помоћ сандука, Лара се попела на таван, на чијем крају су мала врата водила у ходник који се спуштао надоле.

Ходник се настављао на дугачку просторију, на чијем почетку се налазила капија. Лево од ње налазиле су се степенице надоле. На њиховом крају, Лара је схватила зашто се овај манастир зове Лудорија. Степенице су се завршавале на врху изузетно високе одаје, на чијој средини се налазила шестоспратна структура од дрвених нивоа, степеница и стубица. Структура је само понегде била спојена са околним зидовима, нечим што је личило на дрвене мостиће, који су водили до различитих врата. Ова

одаја се очигледно налазила испод манастира, који у овом случају служи само као варка.

На путу надоле, Лара је приметила да свака врата у зидовима, којих је укупно било четири, имају различите називе исписане изнад њих, и то Нептун, Атлас, Тор и Дамокле. Ларину пажњу је прекинуо поново Пјер, који је са пода просторије запуцао на Лару, и одмах побегао. Када је Лара стигла на дно просторије, приметила је велика метална врата у зиду, иза којих је Пјер вероватно побегао. Али врата су била забарикадирана металним поклопцем, на чијем крају су се налазила четири катанца. Лара је почела да склапа коцкице мозаика - четири собе за четири катанца, али чему митолошка имена? Одлучила је да крене од прве собе на коју је наишла на врху одаје.

Соба, која се налазила на врху структуре, на шестом нивоу, била је спојена дрвеним мостићем, преко кога је Лара пажљиво прешла. Испод ње се налазила смртоносна провалија. Отворивши врата, ушла је у собу која је носила назив Нептун. То је била мала соба, украшена митолошким мотивима, на чијој средини је стајао базен напуњен водом, чије дно се није назирало. Лара је схватила да је соба посвећена римском богу мора. Знала је да сврха собе лежи на дну базена. Скочивши у базен, заронила је према дну. Како је одмицала, имала је све мање ваздуха и све мање светла. На самом дну, једва назирјући се, приметила је светлуцање кључа. Одмах је изронила и ставила кључ у мали ранац на леђима.

Наредна врата налазила су се два нивоа ниже. Изнад њих је писало Атлас. Познавајући грчку митологију, сетила се слике Атласа, као човека који држи Земљу на леђима. Иза врата се налазила соба, простирући се с лева на десно. На половини собе налазила се метална капија, чији улаз се налазио с леве стране. Иза њих водио је ходник надесно, па навише. Пењући се, Лара опазил велику камену громаду, која је почела да пропада према њој. Спретно као мачка, Лара се окрену и истрча кроз капију, док се стена разбила у парампарчад ударајући у зид. Лара поново пође ходником, преко хрпе камења. На крају узвишења налазило се мало удубљење са још једним кључем унутра.

Сада, са већ довољно искуства, Лара се упути спрат ниже према трећој соби са натписом Тор, знајући шта да очекује. Тор је био нордијски бог грома. Соба се састојала из две половине. Прва је била мала и мрачна, па је Лара

пажљиво закорачила. Изненада, са врха собе проломи се муња, и уз тутњаву удари у под. Муње су се понављале у једнаким интервалима, и ударале су у металне плоче, које су биле раштркане на поду. Лара брзо потрча преко слободног дела собе, а онда се нашла у другој половини, која је имала сталак са кључем у средини и огромни чекић који је висио изнад - Торев маљ. Чим је пришла кључу, Лара је зачула пуцкетање маља који је кренуо надоле. Зграбивши кључ, окренула се и потрчала натраг истим путем, док је маљ треснувши разбио сталак.

Последња соба, на другом нивоу, била је посвећена Дамоклу. Према легенди, изнад Дамоклове главе висио је мач држећи се само за коњску длаку. Соба је била велика и светла, са црно белим подом и порушеним стубовима. Са плафона су висили Дамоклови мачеви, само Лара није знала да ли ће пасти или не. Соба се настављала на још једну, мању, у којој се налазио четврти кључ. Узевши га, Лара зачу како мачеви, један по један, почињу да падају. Избегавајући да јој мачеви падну на главу, Лара истрча из собе и крену надоле према металним вратима.

Ослобађање врата од катанаца и застора, омогућило је да се тешка метална препрека полако покрене. Иза њих се налазио кратак ходник са још једним металним вратима, овога пута отвореним. Ходник је водио у пећине, у унутрашњост планине. Присуство човека узнемирило је следеће мишеве, који у јатима надлећу Ларину главу. Мрачна пећина водила је право на грађевину, чији је улаз вирио из стена. Од улаза, степенице кружног облика, водиле су навише, а затим се спајале у широки ходник, на чијем крају је Лару још једном дочекао Пјер, Натлин плаћеник, који је поново после неколико хитаца нестао.

Широки ходник је у ствари представљао улаз у грандиозну грађевину. Испред Ларе се простирала велика арена елипсастиг облика, римска грађевина, слична Колосеуму. Ходник је излазио на трибине, које су се простирале око целе арене. Читава грађевина налазила се под стотинама тона стена, које су на неким деловима биле обрушене на трибине. Арена је била испуњена стенама и песком, али се Лари као безбеднији, чинио пут преко трибина. Трибине, прстенастиг облика, спајале су се на месту где је стајала велика свечана ложа, место за римске владаре. У њој су се још увек налазиле ствари, које су ту остале две хиљаде година, а читава ложа, иако пуна

камења и прашине, осликавала је златно доба велике империје.

У једном углу ложе налазио се отвор у поду, који се настављао у узан и дугачак тунел. Тунел се завршавао у великој јами, сличној базену. Изашавши из ње, Лари се приказао још један величанствен призор. Налазила се у нечему што је личило на палату, и као да је била у њеном самом центру. Лево од ње протезао се широки ходник са степеницама надоле, који је затим скретао удесно. Иза њега се налазила просторија, која је очигледно представљала врт палате. Лево и десно од улаза били су ограђени простори, вероватно за вегетацију. Право напред је водила стаза до централног места, у коме је стајало постоље са сунчаним сатом. Оно је било окружено ниском малих стубова у еолском стилу.

Зид насупрот улазу у врт био је срушен, и иза њега се могла видети мала просторија са циновским ногама које, као да су висиле са стеновитог плафона. Оне су стајале на великом постољу, на којима је великим словима писало Мида.

Мида је био владар Фригије у осмом веку пре нове ере, који по легенди све што је додиривао, претварао је у злато. Десно од постоља, стајала је шака Миде, тужан подсетник на легенду. Ова палата је била Мидина, то је сада било јасно Лари.

Вративши се истим ходником којим је дошла, лево од ње простирао се широк пролаз, који се настављао у велики простор, испуњен остацима стубова. На његовом крају налазио се улаз у још једну зграду, вероватно храм, затрпану планином, од које је остала само предња фасада.

Једини преостао пут Лари био је десно од јаме из које је изашла. Велики ходник водио је право на широке степенице, а оне у тунел који се завршавао великом одајом са четвртастим стубовима. Поред степеница налазио се мали пролаз, који је стизао до исте оне арене из које је Лара дошла. Сада се могла видети спољашност, са стубовима који су се простирали на сваком спрату трибина, али прекривена стенама.

Лара се запути јединим могућим путем, степеницама кроз тунел у велику одају. Прво што јој је упало у очи, била је велика ложа на супротном крају одаје, која је очигледно била предвиђена за владара. Степеницама из подножја, стизало се на спрат ложе, која је, као и цела палата, била украшена митолошким

мотивима и грчким писмом. Одаја је садржала више соба, али Ларин поглед је привукла једна соба, која је, за разлику од осталих, имала знакове ипсилона и омеге изнад ње. Кратак ходник водио је до просторије из које су кружне степенице водиле навише у још једну ложу, можда за битне званице. На половини степеница налазио се пролаз у малу просторију, а десно од улаза стајала су још једна метална врата.

Иза њих, кратак ходник водио је надоле до мале собе, а она у још једну малу собу. Иза ње, налазила се огромна одаја, вероватно са функцијом цистерне палате. Преко ње, узан мост водио је преко провалије на други крај, а на околним зидовима у разним нивоима била су постављена врата, која су водила у мале и празне собе, које су вероватно служиле као преводнице. Читава цистерна била је влажна, обрасла маховином, а по зидовима и дну могле су се видети разна створења, од инсеката до пацова.

Узан мост преко цистерне водио је до мале терасе иза којих се налазио тунел. Ларину пажњу још једном, скренуо је Пјер који као да је нестао у зидовима наредне собе. То је била велика соба са црно-белим квадратима на поду и бетонским плафоном. У њеном крајњем десном углу налазила се мања соба, али без икакве функције. Једини пут Лари био је отвор у поду близу улаза у собу, испод ког се налазио кратак, вертикалан тунел.

Од њега, још један, хоризонталан тунел, водио је напред, па лево. Завршавао се у соби обраслој маховином, такође преводницом цистерне. Утом, Лара поново опази Пјера, који јој побеже кроз пролаз на другом крају собе. Пролаз се настављао у дугачак, узан тунел, који је водио право напред, па десно. Завршавао се у високој одаји, пуној камења и избочина на зидовима. Једини излаз налазио се на врху.

Излаз, који се настављао на кратак, вијугави тунел, водио је у малу собу са порушеним стубовима и излазом на другом крају. Иза ње, налазила се још једна соба са четвртастим стубовима у средини и нечим, што је личило на кавезе са обе стране собе. Право напред налазила су се врата, са мрачним тунелом иза. Крочивши, Ларина нога склизну, и она се окотрља низ стрмину, и паде у велико језеро под њом.

Изронивши на површину, Лара примети да се тунел кроз који је пропала налази на плафону велике пећине

испуњене водом до пола. Пећина је била тамна, а једино је површина воде преламала слабу светлост. Рачвала се у више праваца, и Лара заплива оним најширим. Убрзо је стигла до проширења где је могла да исплива.

Испред ње, штрчећи из стена, налазио се улаз у храм, и Лара је знала да је то оно што је тражила. Манастир на врху планине, простирући се изнад античких рушевина старог Рима и Грчке, био је саграђен изнад гробнице која чува тајну давно нестале цивилизације, и нуди одговоре на постављена питања. Улаз у храм имао је са обе стране статуе кентаура. Иза се налазио простран ходник испуњен стубовима, који се простирао улево.

После свог тешког посла који је обавила да би стигла до храма, Лара схвата да је Пјер Дипон стигао пре ње и већ покупио Скион из гробнице. Корачајући према њој уперених пиштоља, човек смеђе косе, са брадицом и зулуфима, у плавим панталонама и браон јакни, обрати се Лари француским акцентом - Мало је касно за доделу награда, зар не? Ипак, важно је учествовати.

Утом отвори ватру. Лара, захваљујући својој вештини и способности, успева да избегне метке, и узвраћа паљбу. На крају погађа га у груди и она је та која из овог обрачуна излази као победник. Стигавши до тела, Лара му узима Скион, и осврће се према гробници.

Улаз у гробницу стајао је на супротном зиду од улаза у храм. Иза њега налазила се мала просторија са отвореном криптом до десног зида, у којој се налазило мумифицирано тело Тихокана. На левом зиду, Лара је препознала египатске хијероглифе поред слике некакве звезде или астероида. Размишљајући на тренутак о значају египатског писма у гробници у Малој Азији из времена римског царства, почела је да ствара везу између две цивилизације.

Преводећи хијероглифе, почела је да чита натпис: "Овде лежи Тихокан. Један од два поштена владара Атлантиде, који је, чак и после проклетства континента, покушао да задржи власт у овој неплодној земљи. Умро је без деце, и његово знање нема наследника. Посматрај нас благо... Тихокане."

Излазећи из гробнице, Лара извади први комад Скиона и споји га са другим. Утом јој се појави визија. Вртлог различитих слика појави јој се пред очима, представљајући јој стару цивилизацију Атлантиде, са златном пирамидом и три владара око ње. Свако у својим

рукама држи део Скиона, и спајајући их, ослобађају огромну навалу енергије. Након тога, Лари се појави слика одвратне сподобе, а затим слика два владара како одузимају Скион од трећег. Бљештава светлост се појавила, наговештујући нешто што личи на удар астероида. Затим је Скион подељен и раштркан по целом свету. Један део је завршио у Египту, и то се Лари чинило као логична наредна дестинација.

Пешчани облак диже се иза Лариног мотора, док јури пустињским пространством. После краћег одмора од посла у Турској, Лара се запутила према месту које је видела у визији, овде негде на Синају, у североисточном Египту. Испред ње се појави улаз у мали кланац, а право напред и стеновита планина, на чијем почетку се налазиле уклесане статуе.

При дну се налазио мали улаз у стеновити тунел, који се брзо затим ширио у велику пећину. Водила је напред, преко мале јаме пуне песка, до стеновитог зида на другом крају. На левој страни зида налазио се процеп и Лара се провуче кроз њега. Иза њега налазила се увала у стени, која је гледала право на огромну дворану.

Испред Лариних очију се приказа изузетан приказ. Под њом се простирао изгубљени град Камун, који је тражила. Огромна дворана била је испуњена камењем и песком, а понегде вегетацијом. Са Ларине леве стране налазила су се велика камена врата. Са десне стране, дворана је водила према статуи сфинге која је вирила из стена, а недалеко од ње налазио се мали обелиск са четири чудна отвора на њему. Иза су се налазиле зидине које су опасивале град и завршавале у стенама пећине.

Иза сфинге, простирао се узан пролаз који је скретао у десно. Водио је у нешто шири, високи ходник са статуама фараона поређаних са његових страна, укупно осам. Ходник је даље водио напред, па лево и излазио је на још једну велику дворану, испуњену песком. Поред Ларе налазила се велика грађевина са сребрним симболом Сунца између два закривљена рога на њеном врху. Знала је, то је био симбол египатске богиње неба, Хатор. На другом крају дворане, била је јама, која се настављала на мрачан тунел, водећи у унутрашњост једне грађевине.

Тунел је излазио на дну велике собе са многобројним избочинама на зидовима. На врху се налазио један отвор, а са стране мала соба са решеткама уместо зидова. Лара се запути према плафону. Отвор је излазио на узану стеновиту стазу која је обавијала дворану, у којој је Лара малопре била. Сада је могла да сагледа читаву дворану, јер се налазила на њеном самом врху.

Сада Лара опази нешто што са пода дворане није могла. Са десне стране од улаза у дворану, иза једног пешчаног насипа налазила се мала статуа мачке, начињене од жада са црвеним очима. Она се налазила испред четири стуба, који су потпирали једну камену плочу.

Вративши се истим путем, Лара се упути преко насипа до места где је стајала статуа мачке. Иза ње у поду, налазио се отвор, кроз који Лара ускочи. Налазила се унутар некаквог храма, можда посвећен мачки. Мала, мрачна соба у којој се налазила, водила је кроз ходник наниже, у још једну собу. На њеном поду налазио се отвор у собу испод, које се надовезивала на још једну тамну одају. На њеном крају, налазио се вијугав ходник, водећи у велику собу затрпану песком. Једини излаз био је високо у зиду, преко гомиле песка и Лара се запути тамо.

Он је излазио у малу собу, која је надесно водила у широк ходник испуњен песком. На крајњем левом углу ходник се настављао на још један, ужи, водећи до собе, са стубовима, украшене хијероглифима и митолошким мотивима. Лево од собе, налазила се порушена капија, а иза ње огромна одаја са великим обелиском у средини и дубоком јамом око њега. Одаја је била висока, а на врху обелиска, Лара је запазила мостић који га је спајао са околним зидом. Десно од улаза у одају, налазио се тунел са степеницама наниже.

Кратке степенице завршавале су се у високој одаји, пуној рушевина, чији се једини излаз назирао на врху. Пажљиво, Лара је кренула преко камених одрона навише, задржавајући се на стеновитим избочинама. Излаз је водио у ходник наниже, који се завршавао у широј соби, а она у још једној великој соби, на чијем врху се налазила узана стаза, којом се Лара кретала. Испод ње, на дну мрачне одаје назирала су се два саркофага са мумијама, и неколико отворених сандука поред њих.

Наставивши напред, Лара је стигла до степеница навише, које су се завршале у соби, украшеној сликама и хијероглифима. До десног зида лежао је још један саркофаг, а право напред налазио се отвор са мостићем до обелиска. Лара се налазила на самом врху, и прешавши пажљиво мостић, запазила је мало удубљење на врху обелиска, обраслог паучином. У њему, увијеном у готово распаднут омот, налазиле су се четири фигурице. Лара је препознала египатске амулете амајлије - Анк, Скарабeј, Хорусово око и Анубисов печат. У њеним мислима

одједном се појавила слика малог обелиска, којег је видела на улазу у Камун, који је имао исте такве отворе.

Вративши се до самог улаза, схватила је да амајлије одговарају отворима у малом обелиску. Ларино узбуђење је било на врхунцу, и ставивши све фигурице у отворе, зачула је груб звук иза ње. Преко пута велике дворане, камена врата су се отворила и приказала велики, мрачни тунел иза.

Широки тунел, обрасао маховином, завршавао се код пролаза, од којег су широке степенице водиле навише. Лара примети две затворене металне капије у подножју степеништа и одлучи да крене навише. Степенице су се завршавале у малој, ниској соби, са отвором на плафону.

Попевши се кроз пролаз, Лара је схватила да се налази на врху циновске статуе сфинге, која се налазила у огромној пећини. Са стране су се налазиле косине, и Лара једном од њих склизну надоле и паде у песак. Тек, стигавши испред сфинге, Лари се приказа невероватан приказ. Циновска сфинга, чији је задњи део нестао под одронима планине, налазила се у огромној пећини, чија су тама, свежина и тишина давале јак осећај нелагодности. Само понегде, могли су да се чују пискави звуци слепих мишева. Величанственост нестале цивилизације тако лако је нестала под тонама и тонама камења.

Пришавши пределу између шапа сфинге, Лари се испусти крик из уста, док јој тело пропаде кроз песак у језеро испод. Нашла се у још једној великој пећини пуној водом. Не могавши да изађе, Лара одлучи да зарони. Кроз блиставо чисту воду, Лара опази да се у језеру налазе две велике статуе Анубиса - египатског бога људског тела и главе шакала, између којих се налазио мали пролаз. Ушавши у њега, Лара настави тунелом навише до места где је могла да изрони.

Нашла се у малој, мрачној одаји. Пипајући по зидовима, напипала је нешто што је личило на полуку, и Лара је повуче. Зачула је оштар звук у даљини. Пипајући даље, наишла је на пролаз и прође кроз њега. Таман тунел водио је навише, да би онда скретао удесно, па после кратког правца поново удесно. Добијајући све више светла, Лара настави спиралним ходником навише, док не стиже на сам почетак широких степеница којима је мало пре изашла на врх сфинге. Прошла је кроз отворену капију, и одмах примети да је и друга отворена.

Кратак ходник иза, водио је надоле а онда улево. Завршавао се у великој, плавој просторији, украшеној хијероглифима, која је личила на некакво светилиште. Два реда стубова протезала су се са једног на други крај, а са десне стране собе налазила се мала просторија са уздигнутим степеницама навише, на чијем врху се налазило постоље са Скионом на њему.

Када је Лара кренула према њему, иза једног стуба иступи Ларсон, очигледно решен да јој се реваншира. - Још ми је памет раздрмана због тебе - рече Лари - и сада ми занимљиве идеје падају на њу... на пример, да те пошаљем у пакао! - и отвори ватру.

Неимпресионирана, Лари није било тешко да после само неколико хитаца ликвидира Ларсона. Окренувши се према Скиону, пође да покупи своју награду, а затим настави степеницама у тунел на крају собе. Тунел је водио кроз стене навише, и после неколико минута Лара угледа дневно светло на крају тунела, који је излазио на врху малог кањона. На самом излазу светло заслепи Лару, и она покуша да се заштити руком. Кад су јој очи, после неколико тренутака почеле да се привикавају, Лара сагледа две људске фигуре испред себе. Један је био млад, низак и носио је бејзбол капу окренуту наопачке, док је други имао каубојски шешир. Обоје уперише своје пиштоље у Лару. Она закорачи уназад, у још једног човека, високог, ћелавог црнаца, који је зграби за руке.

- Управо си извукла дебљи крај - рече јој црнац, а каубој јој лагано приђе и рече - Здраво.

- Добар дан - одговори Лара учтиво, док јој каубој узима пиштоље из футроле.

Из белог Кадилака паркираног недалеко изађе Натла и обрати се Лари - Оставила си Ларсона да се пуши, а?

- Ако је то правилан израз - одговори Лара.

Натла постаде нестрпљива - Па, твој мали џумбус је готов. Време је да ми вратиш оно што си отела - испружи руку према Лари.

- Да покушамо са торбицом за ручак - рече црнац, и погура Ларино раме напред, која зацвили, осећајући као да ће да јој ишчупа руку. Извадивши сва три Скиона, црнац одбаци Лару уназад, а артефакте предаде Натли. Она се окрену са њима, и после кратког уживања окрену се Лари - Па? Убијте је!

Знајући да нема куд, Лара одгурну каубоја и последњим атомима снаге скочи у реку на дну кањона.

Натла, не могавши да верује повика - Идиоти једни!
- Трећи човек дотрча до ивице и поче да пуца из аутоматских пиштоља у реку, чекајући да Лара изрони. Видевши да Лара не израња, Натла рече - Идемо.

Мало низводно, Лара изрони вапећи за ваздухом, посматрајући Натлина кола како одлазе. Она заплива према обали, и пожури према свом мотору. Упаливши га, појури планинским путем за колима. Ларино лице било је намрштено док одлучно јури земљаним путем. Најзад, стиже до малог залива, у коме је била усидрена једна јахта. У тренутку када је јахта испловила, Лара зајури мотор према обали. На самом крају угледа узвишење, које је личило на скакаоницу и потера мотор према њему. При самом крају, Лара се подиже и стаде на седиште мотора, и у тренутку када мотор одскочи, Лара се одбаци ногама и паде у воду, док јој мотор тресну о површину мора.

Зачуђени јаким ударцем у воду, црнац и низак човек изиђоше из кабине брода - Шта је то било? - запита црнац, док Лара изрони са друге стране брода.

- Шта? - упита други човек.

- То - показа црнац на таласе које је направио удар.

- Вероватно само риба.

Лара искористи прилику, и попевши се на палубу, она отвори поклопац од теретног дела и уђе унутра. Док двојица човека расправљају, Лара се сруши од умора и заспа.

- Гадна риба, дечко - рече црнац.

- Човече, мораш да научиш да се опустиш - нервозно одговори други човек - Враћам се унутра. Идеш?

Таласи које је направио удар мотора полако се смањују, док се брод удаљава на пучини.

Ноћ пада, док Лара спава у теретном делу брода. Звук моторног чамца пробуди Лару, и она погледа кроз мали прозор.

- Пажљиво - високи црнац рече ниском човеку.

- Оде... - одговори он испуштајући сидро.

- Јеси ли спреман? - запита Натла, док се са каубојем у чамцу удаљавала према малом острву.

Према дужини путовања, Лари се учини да се налази поред неког егејског острва, можда близу Санторинија, где су током 20. века вршена ископавања на насељу, за које неки научници сматрају да представља саму Атлантиду. Она изађе из теретног одељка и скочи у воду, док црнац изађе из кабине, и чешећи браду, поново размишља о риби која је плуснула у воду.

Пратећи Натлу, Лара доплива до мале пећине, где је чамац стајао завезан за мали док. Пећина је представљала улаз у рудник, који је очигледно припадао Натли, јер је име њене компаније било исписано свуда унаоколо. Лара исплива поред чамца, на месту где су стајале кутије и неколико бурића. Десно од дока, била је мала увала у стени, где је стајало још Натлиних дрвених сандука. Преко пута се налазио отвор у стени, одакле је вода шикљала и стварала мали водопад. Право од дока, простирао се широк тунел, који се мало затим рачвао у два правца.

Лара се запути десним тунелом, који је водио до широке одаје, на чијој левој страни се налазила напуштена зграда, изгледа управна. Кратке степенице водиле су до улаза у зграду обложену стаклом, у којој осим разбацаних ствари, није било ничег корисног. Широка одаја се даље настављала на још једну, мању, у којој се са обе стране налазиле две мале, забарикадиране кућице. Свуда унаоколо, биле су разбацане гомиле кутија, гума и осталог смећа.

Из одаје су два рударска тунела водила даље. Право напред налазио се забарикадиран тунел, иза кога се од таме ништа није назирало. Лево од улаза у одају, таман, вијугав тунел водио је до мале пећине са покретном траком, која се завршавала у стенама, црним од угља.

Схвативши да је ово слепа улица, Лара се врати до управне зграде, и пође натраг тунелом.

Утом зачу гласове који су долазили из наредног тунела. Обазриво, она се пришуња, и угледа каубоја, како са оном двојицом пајташа излази из чамца. Сада сви на окупу, запутише се тунелом поред Ларе, која се сакрила иза камења. Сачекавши неколико тренутака, Лара пође истим тунелом надоле. Тунел се ширио у одају, која је била испуњена смећем, разбацаним кутијама и понегде обрушеним стенама. Са десне стране Лара угледа вагон за угаљ на почетку шина, које су водиле право у рударско окно, једини пролаз.

Узан, мрачан тунел, водио је право напред, а затим скретао улево. Лару запахну топлота, док је излазила из тунела, видећи да се налази у великој пећини са некаквим светлом при дну. Приближивши се, Лара опази реку лаве, која је текла под њеним ногама. Окренувши се, Лара пође назад, а испред ње се појави онај каубој, уперујући Ларине пиштоље у њу, и изговори тексашким акцентом - Није ништа лично.

Лара подиже ногу и изби му пиштоље из руку. Скочивши на њега, обоје се бацише на земљу, рвући се. У тренутку када каубој пређе преко Ларе, она га одбаци ногама, и одмах устаде. Док је каубој кренуо према једном пиштољу, Лара зграби други, направи колут у страну и упуца противника, коме шешир одлете са главе, док му тело паде на земљу.

Сада са својим оружјем, Лара се одлучно запути према пећини у којој је река лаве истицала. Ниска, врела пећина, водила је напред, до места где је лава скретала улево, и као да је понирала. Напред се налазио узани, вијугави тунел, а иза њега мала одаја са многобројним кутијама рударског експлозива. Одаја је водила према широком успињућем тунелу, а он се завршавао у великој одаји, која је била испуњена бетонским стазама изнад језера лаве.

Лари скрену пажњу слаб звук, који јој се приближавао са другог краја. Низак младић, у белој мајици и кратким панталонама, запути се на скејтборду према Лари, пуцајући из аутоматских пиштоља. Лара узврати ватру, а младић, потцењујући противника, арогантно рече - Јел' ти то пуцаш на мене? Јел' ти то пуцаш на мене? А? Овде нема никог другог, па сигурно пуцаш на мене!

Лара потрча стазама око лаве, а младић убрза за њом. Лара се одједном окрену и запуца у човека, а њему се измаче скејтборд испод ногу и одбаци га право у језеро лаве. Трагична смрт за глупог младића.

Без трунке сажаљења, Лара крену према другом крају дворане, из које је узан, вијугав тунел водио у малу одају са угљем на поду. Иза ње налазио се улаз у кућицу са ниским плафоном, а она се надовезивала на још неколико њих, као да је реч о импровизованом насељу. Излаз из једне кућице, водио је у огромну одају, на чијем почетку се налазило још кућица раштрканих околостена.

Одаја је била висока, а на њеном крају налазила се некаква коса грађевина златножуте боје, која је штрчила из стена. Испред њеног улаза налазио се високи црнац, у белој кошуљи и тамним панталонама са трегерима, и са сачмаром у рукама. Као да је очекивао Лару, рече подругливо - Птичица! - и одмах запуца.

Лара узврати палбу и баци се у страну. Затим потрча са човекове бочне стране, а, не много окретан црнац, не могаше да је прати, па му Лара пиштољима зада смртоносан ударац. Падајући на земљу, црнац изусту последње речи - Ђубре једно.

Улаз у грађевину био је затворен великим, позлаћеним вратима, поред којих се са леве стране налазио отвор за некакав кључ. Лари паде на памет да претресе тело црнца, и код њега пронађе мали медаљон који је служио као кључ. Уз то, узме човеково оружје и муницију, и запути се према вратима.

Од улаза у грађевину, простирао се мрачан ходник напред. Стигавши до његовог краја, одједном се упали некакво светло у соби испред. Лара се нашла у великој соби, у чијем центру се налазио плитак усек. Са обе стране, налазило се укупно шест великих, жутих лопти, прикачених за зид, свака са по два непокретна пипка. Сами зидови као да су били живи. Преко њих су се налазиле огромне вене, кроз које је текла некаква течност, налик крви. Лара је имала утисак као да се налази унутар некаквог створа.

Закорачивши напред, одједном једна лопта као да је оживела. Два пипка су се покренула, осетивши нечије присуство испред њих. Лара уплашено закорачи уназад, али и лопта иза ње покрену своје пипке. Одједном, из једне лопте поче да излази некаква сподоба. После само неколико тренутака, Лару престрави призор пред њом.

Лопта је очигледно била некакав инкубатор, налик јајету. Из њега изађе некакав мутант, дугачких руку и ногу, са великим белим очима и разјапљеном вилицом. Изгледао је као да нема кожу. Вене по читавом његовом телу, штрчиле су директно из меса, а слузава течност је капала по поду.

Очигледно без икаквог вида, сподоба се креташе напред-назад као зомби, испуштајући мучну рику, а онда као да је намиришао Лару, скочи према њој уз сабласни крик, а она се најзад баца у страну. Уперивши сачмару према њему, Лара запуца и после два-три хица мутант паде. Међутим, Ларини покрети узнемирили су остале инкубаторе, и из свих почеше да се излежу ружне креатуре. Не видећи сврху у мецима, Лара потрча према супротном крају собе, одакле је водио кратак ходник.

Остављајући зомбије да лутају за храном, Лара се запути кроз ходник, на чијем крају се налазио отвор. Лара прође кроз њега и примети да се налази у огромној соби са језером лаве. Зидови су били зелени са чудним знацима, а плафон собе се није назирао. Лара опази да се на сваком нивоу налазе отвори, као и овај на коме стоји, и да постоји још један отвор на зиду поред, али једини начин да се стигне тамо, био је скоком.

За то време, Натла, са Скионом у руци, прилази једном постољу, и поставља мистични артефакт на њега. Он, лебдећи у ваздуху, после неколико тренутка се покрену и соба поред се осветли. Натла посматра у осветљену собу, у огромно, жуто јаје. Напољу, стеновити врх планине експлодира и открива врх златне пирамиде. Сноп енергије окружује њен врх.

Не желећи да се врати назад, Лара се одлучи за готово сулуд скок преко лаве. Узевши кратак залет, Лара се одбаци преко сигурне смрти и рукама се закачи за наредни отвор. Пролаз је водио напред, па лево, и излазио је у дугачку, тамну одају пуну лаве, преко које је водио провидан мост. Одаја је излазила у огромну пећину, пуну рушевина, и Лара се пажљиво запути према супротном крају.

У задњем делу пећине, налазила се одаја са отворима у зидовима, из којих је бујала врела лава. Лара опази тунел у углу, и прошавши кроз вијугав тунел навише, опет се нађе у оној зеленој соби са језером лаве,

овога пута на вишем нивоу. Лара опет мораде да прескочи до наредног отвора.

Кратак тунел навише, водио је до собе са четири инкубатора на зидовима. Једини пролаз налазио се са леве стране између два јајета. Лара закорачи напред, а пипци на инкубаторима полако почеше да се покрећу. Не желећи да сачека њихово излегање, Лара потрча напред у мрачан ходник, док мутанти уз рику почеше да бауљају дуж собе. Тунел је водио навише, а затим се ширио у простран ходник. На његовом крају, Лара поново изађе у високу, зелену собу. Подножје, пуно лаве, све мање се назирало, док се Лара пела све више. Још један храбар скок, и могла је да настави напредовање ка врху.

Кратак тунел водио је до дугачке одаје са узаним пролазом на средини, док су са стране биле косине које су водиле у језеро лаве. Пажљиво, Лара настави напред, и стигавши до краја запази да је једини излаз водио преко лаве, у пећину на зиду. Она прескочи процеп и доскочи у тамну пећину, која је водила навише. На њеном крају, Лара се још једном нашла у високој, зеленој соби, само овог пута више није могла да види језеро лаве на дну, већ је осећала загушљив ваздух.

Још једном направи скок до наредног пролаза, који је водио у широку пећину. Она се настављала у кратак тунел, који је скретао улево. Одмах затим, ширио се у ходник боје меса, који је водио навише. Зидови, подови и плафон били су прекривени пулсирајућом материјом, са које се црвена слуз сливала низ ходник. Ходник се завршавао у малој просторији, а она опет у високој, зеленој соби.

Наредни пролаз се настављао на широки ходник, који је скретао улево. Затим је водио навише, и излазио у собу у којој су се налазила три камена трона, један испред Ларе, и два са стране. Лара опази да се на њиховим задњим странама налазе ознаке К, Т и Н. Паде јој на ум да К и Т у ствари представљају иницијале Квалопека и Тихокана, владара Атлантиде. Али шта је онда значило слово Н. Чији би то иницијал могао да буде? Лари паде на памет само једно име - Натла. Ако је она била трећи владар, од кога су друга два страховала, то би значило да се Лара налази у самој Атлантиди.

Она одлучи да настави даље. Излаз из собе водио је навише у малу собу, са чије леве стране се налазио тунел надоле. Он је водио у велику пећину пуну камења, и Лара

запази једно тело мутанта у полураспаднутом стању. Једини излаз, налазио се преко хрпе камења, високо горе.

Пошто се попела, Лара се нашла у великом ходнику, поново са пулсирајућим зидовима. Он је водио право напред, а затим скретао улево. На његовом крају налазио се некакав прилаз чудним, округлим вратима. Лево и десно од Ларе налазила се стаза, која је обавијала језеро лаве испод. Преко лаве, право напред, водио је мост кроз округли пролаз и Лара пође према њему.

Пролаз је водио у малу собу, са Скионом у центру, који је лебдео изнад олтара. Соба, са друге стране није имала зид, а иза се налазила провалија, са великом плочом на једном крају, изнад кога се налазио циновски инкубатор са пипцима. Лара се приближи олтару са Скионом, и покушавајући да га узме, још једна визија јој прође мислима. Видела је Натлу, чије руке су биле завезане за два стуба на уздигнутом кружном поду, вичући - Не можете ово да урадите!

Један од преосталих чланова овог Тријумвирата, Квалопек, изговара пресуду - Натла од Атлантиде, осуђујемо те за твоје злочине. Због срамне злоупотребе своје моћи и отимања наших...

Натла га прекиде, бранећи се - Не можеш! Ја...

Квалопек настави - Због кршења слободне везе пристанка која је владала народом и штитила га, и због напада на Тихокана и мене нашом сопственом војском. Наши сопствени војници напустили су пирамиду, како би ти могла да користиш њу и њене моћи стварања, за своју бесмислену пропаст.

- Бесмислену!? - викну запрепашћена Натла - Погледај себе! Ниједан од вас двојице нема две даске у глави. Расипници!

Квалопек се окрену Тихокану и рече - Хајде да завршимо с овим.

- Тихокане! - викну Натла молећи.

Он јој одговори - Користила си свето место као извор сопственог задовољства, као неку фабрику наказа. - Један мутант стоји спреман, поред.

Натла покушава да објасни - Они су преживели. Нова генерација.

- А сада су уништена гомила - прекиде је Тихокан - А што се тебе тиче, има да те затворимо на ивици пакла. Учинићемо да се твоје вене, срце, стопала, и тај болесни мозак смрзну од ледене крви. Поздрави свој вечни немир,

Натла. - Тихокан погледа Квалопека, а овај показа знак мутанту, и он повуче једну полуку. Из уздигнутог пода се подиже прозиран зид, затварајући Натлу, а комора поче да се пуни некаквом течношћу.

- Ни ви се нећете смирити, нити ваш проклети континент, Атлантида! - изговори Натла, пре него што је закопаше у ледени цилиндар.

Ларину визију прекиде електрични удар, који је одгурну уназад.

- Поново си дошла? - упита Натла.

- А ти? - одговори Лара - Таман за свечано отварање, претпостављам.

Натла јој објашњава свој план - Еволуција на новом колесеку. Најпростија природна селекција. Ширење свежег меса подстаћи ће још једном територијалне немире, начиниће нас отпорним и напредним, чак и створити нове врсте - показује према огромном инкубатору.

- Некаква еволуција на стероидима, јел' тако? - упита Лара.

Натла, донекле задовољна питањем, одговара - Ударац у ногу. Оне будале, Квалопек и Тихокан, били су без идеја. Катаклизма Атлантиде је погодила само млитаве слабиће, вративши их на основно преживљавање. Није требало тако да се догоди.

- Или овако? - Лара показује околу.

Компјутерски глас у позадини даје извештај: "Излегање из јаја почеће за петнаест секунди."

- Сувише касно за неуспех - тријумфално изговори Натла.

- Не и без срца операције - одговори Лара уперујући пиштоље у Скион.

Натла, невољна да је неко победи два пута у истом животу, повика - Неее! - затим се баци на Лару и обе падоше са ивице олтара. Лара успе да зграби ивицу плоче испод јајета, док Натла пропаде у таму. Лара се подиже и погледа према јајету, које само што није почело да се излеже. Компјутерски глас завршава одбројавање: "Пет... четири... три... два... један."

Лара није могла да верује својим очима. Из огромног инкубатора, излегао се циновски, безоноги мутант. Он паде на труп, и поче да бауља уз помоћ руку. За разлику од осталих сподоба, ова је могла да види. Његова глава, делимично закржљала, окрену се према

Лари и погледа је празним очима. Уз дубок крик, он се покрену према њој, а она запуца из свог расположивог оружја. Четвртаста плоча била је мала арена за огромног створа, окрећући се тромо према Лари, која је трчала око њега и просипала олово.

Не знајући шта да ради, мутант се окретао у месту, и ударао рукама у под, док му Лара најзад не зада фаталан ударац. Ужасна Натлина креација, допола остварена, уз мучан крик паде на земљу. Сада Лари остаде само да побегне из ове паклене машине. На крају плоче која је била спојена са зидом, налазио се мали тунел, са пулсирајућим месом уместо зидова, и Лара пође тамо.

Тунел је водио право, а затим скретао улево и падао надоле. Ширио се у већи ходник, који се завршавао у малој соби. Са леве стране налазио се пролаз, и Лара изађе у дугачку пећину, пуној рушевина и са потоком лаве у средини. Она крену ка његовом крају. Једини пролаз налазио се у супротном углу, и Лара прескочи поток. Пећина је излазила у мрачан тунел, који је водио навише. Тунел је био дуг и вијугав, и напokon, Лара стиже до отвора на крају и ускочи у њега.

Она се поново нађе у соби са Скионом у средини. Овога пута, не желећи да оде недовршеног посла, извади пиштоље и запуца у реликвију. Одједном, читава пирамида постаде нестабилна, и уз јако подрхтавање поче да се обрушава. Лара потрча натраг кроз улаз у собу, и изађе на мост испред. Утом опази да се тунел кроз који је дошла обрушио. Уместо тога, језера лаве које се налазило испод моста више није било, јер је истекло кроз велику провалију у дну, кроз коју Лара мораше да прође.

Скочивши на дно од растопљеног камења, Лара ускочи кроз отвор, у још једну одају са потоком лаве налево. Она потрча напред, и изађе у велику пећину, која је падала наниже, па скретала улево. На крају, пећина се обрушавала у лаву. На супротном крају се налазио излаз, а до њега су водили само порушени стубови у језеру лаве. Гледајући да јој непрестани потреси не поремете концентрацију, Лара поче да скаче са стуба на стуб, док не дође до краја.

Тунел од излаза, водио је напред, па онда вијугаво ишао надоле. На свом крају, скретао је улево и водио у одају пуну лаве, само са узаном стазом у средини. Лара пожури и нађе се у ходнику, који је водио налево. На његовом крају, налазио се пролаз са десне стране, а он је

даље водио у широк ходник. Ходник се завршавао у великој одаји са провалијом, на чијем дну Лара опази тунел. Пажљиво, Лара поче да силази, држећи се за избочине и процепе. Тунел на дну водио је право напред, и завршавао се у огромној пећини, начињеној од делова обрушене пирамиде.

Гледајући на коју страну да крене, испред Ларе паде једна ватрена лопта и разби се о камење. Погледавши налево, она опази још лопти како иду према њој и баци се у страну. Са врха пећине, долетала је полако Натла, претворена делимично у мутанта, са великим крилима и чудном израслином на десној руци из које су испадале ватрене кугле.

Схвативши да пад у лаву није било последње од Натле, она извади пиштоље и запуца на њу. Користећи гомиле камења као заклон, Лара учини све како би савладала њеног бившег послодавца, који јој је надлетао главу, стално избегавајући смртоносне ватрене лопте. Напокон, Лара успе да мецима поцепа Натлино крило и она се разби о камење.

Лара угледа излаз на супротном крају, високо изнад хрпе камења, и у тренутку када је кренула, зачу Натлу како се полако диже и рече Лари - Не можеш се отарасити мене и мог потомства тако лако, Лара.

Не желећи више ништа од Натле, Лара запуца у њу и коначно је ликвидира. Јака тутњава и обрушавање пирамиде подсети Лару да пожуре, и она крену ка хрпи камења у супротном делу пећине. Стигавши до врха, она се попе на једну избочину, изнад које се налазио велики отвор, који је водио напред а онда нагло падао.

Потрчавши у тунел, Лари се омаче нога и она поче да пропада великом косином. Светла је било све мање, док Лара коначно не проби зид и паде поред пирамиде. Немајући времена за прилагођавање на светло, она потрча према обали. Уз јак прасак, врх пирамиде експлодира, бацајући Лару на земљу. Она устаде и ускочи море. Док Лара плива према укотвљеној јахти, цела пирамида експлодира, расипајући рушевине свуда око Ларе. Најзад, допливавши до брода, Лара се попе, упали мотор и потера јахту према пучини. Иза Ларе цело острво експлодира, понирући у море, док се она одвози према заласку сунца.

Пловећи према западу, док се иза ње велики облаци дима дижу изнад мора, Ларине мисли се непрестано okreћу према необично лепој статуи мачке, на коју је

нашла у граду Камуну. "Штета што сам морала да напустим Египат тако нагло", размишља она, "Уживала бих проучавајући артефакте тамо." Не могавши да скрене мисли са тога, Лара промени курс, и окрену брод на југоисток, према Египту.

Ноћ је већ увелико била пала, док је Лара стигла на место где је Натлина јахта раније била укотвљена, и она одлучи да преноћи ту.

Рано ујутру, Лара крену према рушевинама Камуна, истим оним путем којим је јурила Натлу. Вративши се до планине, испод које је лежао град, она примети да улаза више нема и да на његовом месту стоји само гомила камења, па поче да трага за другим пролазом.

У једном зиду Лара примети мали отвор, и прође кроз њега. Узан ходник иза њега, водио је до мале одаје, на чијем дну се налазио отвор кроз који Лара ускочи. Поново се нашла у великој одаји на улазу у Камун, са статуом сфинге и малим обелиском поред њега, са четири артефакта у њему, које је Лара искористила као кључеве. Она се запути истим тунелом кроз ходник са статуама фараона до још једне велике одаје, на чијем је десном крају, иза пешчаног насипа стајала статуа мачке.

Стигавши до ње, Лара запази нешто што први пут није. На задњој страни статуе, испод танког слоја прашине, налазио се натпис са хијероглифима. Преводећи део који јој је био познат, Лара схвати да он говори о нечему за шта се мислило да је мит - циновској статуи мачке, која је по величини била једнака Колосу са Родоса, једном од светских чуда. Хијероглифи су у ствари представљали путоказ до статуе, која се наводно налазила закопана у овим планинама. Очигледно је читав храм испод ове статуе био посвећен египатској богињи мачака, Бастет, која је била обожавана у северном Египту.

Такође, Лара примети и једну полуку поред статуе, прекривену прашином, коју раније није приметила. Она је повуче и слаб звук се зачуо у даљини. Она крену ка његовом извору, у ходник са статуама фараона, где су се, поред једног од њих налазила врата у зиду, сада отворена. Кратак ходник пун паучине, водио је до мале собе, са отвором у поду. Он је водио у још једну собу са стубовима.

На супротном крају, мрачан тунел водио је напред, а затим скретао улево. Излазио је у тамној, хладној пећини са малом хрпом камења на средини. На супротном зиду, налазио се још један узан тунел, који је водио до велике

пећине са језером у средини. Са страна су се налазили остаци дрвених мостића, а зидови су били пуни избочина водећи до врха пећине, где се налазио једини излаз. Пажљиво, Лара поче да се пење уз зидове пећине, влажним од воде која се сливала и стварала мало језеро на дну.

Мали тунел на врху, водио је до собе са статуом мачке, поред које су се налазила мала, оронута врата. Прошавши кроз њих Лара се нађе у још једној пећини са тунелом који је водио навише, и неколико узаних тунела широм одаје, који се завршавали у стенама. Лара пође навише, кроз вијугави ходник водећи до одаје, која се налазила изнад пећине са малим језером из које је Лара дошла. До излаза на другом крају водио је дрвени мост, и она пређе преко њега.

Лара се нашла у великој пећини прекривеној песком. На врху су се налазили отвори кроз које је пролазила светлост, и она схвати да се налази на највишем нивоу града, одмах испод површине стена. На другом крају пећине, иза неколико пешчаних дина, налазио се дрвени мостић преко једне јаме, који је водио до некаквог каменог темеља са уклесаним хијероглифима. Са обе стране његовог улаза, налазиле су се две статуе мачке, а у средини темеља једна мумија у усправном положају.

Поред мумије налазио се отвор у поду, са ходником наниже. Ходник се завршавао у малој соби са још једном мумијом поред зида, и још једним ходником са друге стране, који је водио навише. На његовом крају налазила се хрпа камења. Пробивши се кроз њу и наслаге песка са друге стране, Лару заслепи дневно светло. Нашла се изван рушевина града и изван пећине. Ма колико јој изгледало чудно, ипак је пратила прави пут. Отвор одакле је изашла, гледао је право на малу пирамиду преко пустињског платоа.

Једна од многобројних пирамида у Египту Лари није изгледала нимало чудно. Тужна пирамида са порушеним врхом штрчала је из пустињског песка, подсећајући пролазнике на давно, златно време моћне цивилизације. Одједном Лари скрену пажњу један шакал, који као да је изашао из пирамиде, а затим, видећи човека, брзо побегао. Она крену према пирамиди, која је почела да јој голица машту.

На месту где је стајао шакал, налазио се мали отвор иза гомиле камења. После неколико тренутака, Лара

одлучи да се провуче кроз њега. Таман ходник се надаље ширио у пролаз, где је Лара могла да се усправи. Пролаз је скретао удесно, а затим улево. Потпуно мрачан ходник још два пута је скретао улево, пре него што се завршио изнад отвора, одакле је избијала слаба светлост.

Лара се нашла у одаји са многобројним рупама у земљи. Разбацани остаци статуа мачака, само су потврђивале да Лара уопште и није скретала са пута исписаног на статуи у Камуну. На једном крају собе налазио се отвор, водећи у велику одају са великом хрпом камених блокова. Лара запази да су зидови одаје били прекривени мотивима мачке у покрету. Одаја је имала неколико излаза, који су углавном водили у мале собе затрпане камењем и песком. Осим једне, која се настављала на ходник, на чијем крају се назирала блага светлост.

Ходник је водио у собу са камењем на поду, на чијем крају се налазила још једна статуа мачке. Иза ње се налазио пролаз, водећи у собу са малим узвишењем у средини, са ликом фараона. У тренутку када је Лара стала на тај лик, мала врата у зиду су се отворила и открила мрачан тунел. Лара се пела навише и изашла у собу са сликом мачке у трку на поду, и са троја врата на супротном крају. Притисак на слику је отворио сва врата, откривајући мрачне ходнике иза сваких од њих. Склонивши паучину изнад врата, Лара примети да двоја врата имају мотиве лобања, а једна мотив мачке. Она одлучи да прође кроз врата са сликом мачке.

Дугачак ходник водио је наниже и на његовом крају Лара угледа, не верујући својим очима, огромну сфингу мачке, која се налазила у великој пећини. Оно за шта се мислило да представља само мит, испоставило се да лежи затрпано у самом храму мачке, испод пирамиде која не привлачи пажњу. Тек сабравши се после неколико тренутака, Лара примети да су друга два ходника са мотивима лобања, водили право у дубоке јаме и у сигурну смрт. Корачајући напред, полако савлађујући почетно узбуђење, Лара се загледа у сфингу, делимично затрпану, са великим очима, који као да су од рубина. Она коначно одахну, задовољна што је пронашла нешто овако, што ће потврдити целом свету њено археолошко знање и вештину.

Наредног дана, Лара је обавестила египатску државу и најзначајније египатске археологе о сензационалном открићу. Не желећи да им се оправдава, Лара им је само оставила инструкције како да стигну до града и до храма посвећеног богињи мачке.

Док ископавања започињу, и док нико од археолога не слути да је овде већ неко као што су Лара или Натла оставили своје трагове, Лара се налази на аеродрому спремна да се коначно врати кући, притом обављајући завршне припреме да се један велики пакет унесе у авион. Сигурна да јој египатска влада не би доделила никакву награду, Лара је сама узела сувенир, чије се уши назиру испод омота, знајући да ће јој лепо украсити свој нови дом.

7.

Два месеца је прошло од Лариног похода за Скионом. Ноћ полако пада, а Лара, која је стекла репутацију открићем Атлантиде и изгубљеног града у Египту, као и обично у последње време, прати вечерње вести. Пажњу јој привуче један извештај:

"Вести из света: олупина још једног рибарског брода пронађена је у водама источног Медитерана, поново без преживелих. Ово је шести такав инцидент који се догодио у тој области протеклог месеца. Услед мирног времена, процењује се да је несрећа настала због људске грешке, као и претходних пет пута. Локални рибари поричу да је несрећа повезана са људском грешком, и страхују да ће доћи до још таквих инцидената. Да би смирили локално становништво, експерти кажу да ови догађаји нису повезани са необичном сеизмичком активношћу, која је уништила читаво острво у овој области неколико месеци раније."

"Сеизмичка активност, како да не. Сувише изгледа као случајност", Лара помисли, знајући боље. Ипак, овај извештај јој привуче пажњу, и она се забрину.

*

Неколико дана касније, Лара доведе свој брод на место где је стајала Атлантида. Посматрајући унаоколо, она опази мало острво и упути се тамо. Стеновито острво штрчало је из мора, и Лара заустави брод близу његове обале. Спуштајући мали чамац у воду, завесла према обали. Проучавајући околину острва, она примети да стене на једном месту не изгледају природно, и опази остатке некаквог улаза са познатим знацима на зидовима. "Очигледно имам неки недовршени посао овде", Лара промрља себи, док је корачала у таму.

Дугачак тунел водио је надоле у малу пећину, врелу од лаве која је текла унаоколо. Напред се налазио још један тунел, водећи у одају обрасту паучином, са великим отвором на десној страни. Прошавши кроз њега, Лара се нашла у великој, тамној пећини, са жутом грађевином,

која је имала облик саћа. Гледајући унаоколо, она опази један пролаз у подножју зграде.

Пролаз је водио у малу собу, на чијем поду се налазио отвор. Испод је била одаја са великом пирамидом у средини, и прозирним подом, који је гледао на наредну одају саћа, испод. Одаја је имала неколико мрачних тунела унаоколо, сви водећи до суседних одаја саћа, са прозирним зидовима, подом и плафоном. Лара не примети никакав улаз у пирамиду, и запути се једним од тунела.

Читава грађевина као да је представљала некакву атлантидску тврђаву. Структура слична саћу била је спојена са околним стенама, а унутра се налазио прави лавиринт одаја, са Лари познатим изгледом. Она се нађе у великој соби са два нивоа, на чијем крају се налазио тунел. Он је водио кроз широки ходник и поред неколико токова лаве, до одаје са празном јамом у средини. Излаз на супротној страни, водио је до велике собе са каменим блоком у средини, и четири инкубатора на зидовима боје меса. "Натла је била у праву, кад је рекла да се нећу тако лако отарасити ових створења", помисли Лара.

Извадивши пиштоље, пође напред полако, и пипци на инкубаторима почеше да се крећу. Не чекајући да се сподобе излегу, Лара запуца у жута јаја, из којих почеше да испадају мутанти, прскајући слузавом течношћу. Њој прође мислима да читава ова структура врви од мутаната. Она крену једним од тунела који су водили из собе, и прође кроз малу собу која се надовезивала на велику одају са многобројним каменим блоковима. Ларину пажњу привуче један блок са црвеним и златним ознакама. Изнад њега се налазио један од тунела, водећи даље у чудну грађевину.

Узани ходник водио је навише у виду спирале, док најзад није изашао у велику одају, и Лара примети да се налази на врху грађевине у облику саћа. На супротном крају налазио се један тунел са великим падом. Лара уђе у њега и склизну надоле. Тунел се завршавао у малој пећини са гомилом камења, а на супротном крају је био узани пролаз.

Пролаз је излазио у малу собу, а она у већу, са црно белим пољима на поду. На десној страни се налазио широки ходник, који је узаним стазама водио преко језера лаве. На другом крају налазила се велика пећина са језером лаве, из кога су штрчали камени стубови. Лара

запази златно-црвена врата на супротном крају, и поче да скаче преко стубова до њих. Врата су водила у велику одају са зидовима боје меса, који су водили навише до јединог излаза. При врху су се налазила два инкубатора, и Лара прво заупца у њих. Јаја су се разбила, а тела мутаната разбила о под одаје. Она пође навише хватајући се за избочине, и стиже до врха на чијем крају се налазио тунел водећи наниже.

Корачајући мрачним тунелом, Лара не примети отвор и она пропаде кроз њега у језеро испод. Када је испливала, схватила је да се налази у огромној пећини са пирамидалном структуром у средини. Пошто није пронашла ниједан улаз у пирамиду, она пође према једном пролазу у стени. Он је водио у велику собу са два велика камена стуба у средини. На левој страни собе, налазио се пролаз у још једну собу са три празна инкубатора на зидовима. На једном зиду налазио се некакав прекидач.

Лари је изгледало чудно што су инкубатори празни, али се ипак заупти према прекидачу. Притиснувши га, зачу звук у одаји са пирамидом. Окренувши се назад, одједном примети изнад ње три мутанта са крилима како силазе према њој. Она потрча напред, а мутанти уз рику скочише за њом. Лара истрча напоље и ускочи у језеро. Сада је могла да ликвидира сподобе, које почеше да лебде у ваздуху. Након тога, Лара опази отворен улаз у пирамиду. Обазриво крену према њему, и прође кроз мрачан пролаз.

Иза улаза се налазила соба са пулсирајућим зидовима, преко којих су падале вене са течношћу која је текла кроз њих. Преко пута собе, налазио се пролаз, који је водио у велику, тамну собу. Тек када је Лара дошла до центра собе, приметила је где се налази. Дуж собе су се налазили стубови, поређани у круг. Између појединих стубова, налазили су се мутанти у усправном положају, гледајући право у Лару. За разлику од осталих створова, ови су били прикачени на огромне вене, које су хранљиву течност из живих стубова слале право у њих.

Лара као да је ушла у саму кошницу. Једини излаз био је на десном зиду, поред једног мутанта. Међутим, он, незадовољан што му Лара ремети ужитак, поче да се одваја од вена. Лари није остало ништа друго него да га одстрели. Утом, остали мутанти почеше да се одвајају, и Лара потрча према излазу. Одједном се нашла у великој соби, очигледно самом леглу чудовишта. У неколико редова

према супротном крају, простирали су се инкубатори, међу којима су почетни почели да померају пипке.

Лара, суочена са јајима испред и мутантима иза ње, напуни пиштоље и поче да пуца у инкубаторе, трчећи напред. Из жутих јаја излегли су се Натлини зомбији, као и они са крилима. Лара, притиснута са свих страна, угледа мали отвор у поду на крају одаје, и ускочи у њега, док су излегле сподобе уз крике јуриле и тражиле храну. Лара упаде у језеро на дну пећине, и угледа подводни тунел на десној страни.

Прошавши кроз тунел, Лара изрони на површину мора и угледа свој брод недалеко. Попевши се, поче да размишља о мутантима из легла. Иако је Натла за собом оставила још једно легло, Лара је уверена да је превремено излегање свих мутаната довољно да ове воде поново буду безбедне. Она поново зачу пој птица, који као да је нестао када је дошла овде. Покренувши брод, Лара одахну, коначно уживајући у мирноћи Медитерана.